

Дай да видимъ
 Да не е хрипнѣла
 На кума у торбица!“

Бръкнѣлъ кумеца въ кумовата торбица, кога пилицата наистина била хрипнѣла въ нея! Всички разбрали това и се спогледнѣли усмихнато . . . Крадльо се много засрамиръ и си отишѣлъ съ наведена глава. Отъ тогава той никога не помислювалъ за кражба. Но „по-добрѣ е на челоуѣка око да му излѣзе, лошо име да му не излѣзе“: хората все си се пазили отъ него, и той си умрѣлъ съ името *Крадльо*.

Ракътъ надхитрилъ лисицата.

Не знамъ какъ се паднѣло на рака и лисицата да си дѣлѣтъ една купчина жито. Лисицата, хитра и лукава, искала да излѣже нѣкакъ рака, и да вземе тя всичкото жито.

Помислила и бързо скроила.

— Хайде, Раче, — казала тя, — да идеме отдалечъ и заедно да втрѣтимъ къмъ житото: който испрѣвари да дойде прѣвъ до купчината, той да вземе всичкото жито.

— Хайде, — отговорилъ рактъ, — но страхувамъ се, че ти нѣма да ми се обадишъ, кога ще втрѣтвашъ.

— Какъ нѣма да ти се обадижъ? Азъ ще броиѣ: едно, две, три. Като извикамъ „три!“ веднага ще втрѣтимъ.

— Не тѣй! — казалъ рактъ. — Азъ не могъ хубаво да дочувамъ, та може да те не чуѣ, когато прѣброишъ; не е ли по-хубаво, — щомъ